

„ALEGEREA DE JUNE” – Repere conceptuale și metodologice pentru un studiu de etnologie aplicată

La Muereasca de Sus, sat al comunei Muereasca, județul Vâlcea (vezi Emilian-Valentin Frâncu, *Muereasca – trepte spre cer*, Craiova, Editura PlusArt, 2022), în ultimele opt decenii (perioada pentru care avem probe certe, dar putem aproxima evoluția fenomenului pentru mai bine de un veac), comunitatea nu poate concepe petrecerea sărbătorilor de iarnă fără alegerea junelui: în seara de Bobotează, sătenii se adună la hora tradițională, nechemăți de cineva, aleg, dintre flăcăii satului, Junele, liderul, și alți doi conducători ai junilor care, în noaptea dintre Bobotează și Sf. Ion, vor colinda prin sat, în cete/„canarale”, iar a doua zi, de Sf. Ioan Botezătorul, la biserică, vor „boteza” pe enoriași și, la hora satului (care încheie, rotund, ceremonialul), îi vor cinsti pe săteni cu un pahar de vin. Aparent, un subiect banal, un obicei comun, colindatul fiind cunoscut și cultivat în multe ținuturi din țară, inclusiv/cu deosebire în zona montană a Vâlcei (Țara Loviștei). Ceea ce are particular, specific și poate chiar unic alegerea de june de la Muereasca de Sus - pe fondul comunității de datini a cuprinsului românesc -, motivează demersul de față. Alegerea de june, așa cum se practică astăzi, la Muereasca de Sus, este mai mult decât un obicei îndătinat și mereu actualizat, este o realitate în care **structura și evenimentul**, în termenii lui Claude Lévi-Strauss, se află

într-o corelație structurală și funcțională. Viața folclorică nu este doar un flux neîntrerupt de variante/ipostaze recurente ale modelului consacrat prin tradiție, ci și o suită de evenimente care, în anumite contexte, capătă caracter de unicitate. Antropologul francez (*Gândirea sălbatică. Totemismul azi*, București, Editura Științifică, 1970) disociază între mituri și rituri, pe de o parte, și jocuri, pe de alta: în timp ce miturile și riturile descompun și recompun evenimente, cu ajutorul cărora elaborează ansambluri structurate, jocul produce evenimente pornind de la structuri. Alegerea de june are privilegiul de a se plasa, în actualitatea imediată, la convergența celor două procese - de cristalizare a structurii, respectiv de producere a evenimentului -, adică la cumpăna dintre rit și joc. Obiceiul rămâne un ritual, conservând, fie și „inconștient”, deopotrivă pentru performeri și pentru participanți, rosturile și sensurile arhaice, magice, dar el devine (a devenit deja!) un spectacol, în care dominante sunt semnificațiile estetice și ludice. Alegerea de june este, astăzi, într-un context ceremonial îndătinat, dar tot mai marcat, sub raport social și cultural, de modernitate, un joc. Un **joc comunitar**, care angajează triumphiul relațional al vieții folclorice: **individ - grup - colectivitate** - a cărei problematică a consumat tone de cerneală și hârtie în știința noastră.

La Muereasca de Sus, această **triadă** a lumii folclorului este ferm statuată prin datină și riguros aplicată în practică: colectivitatea este, într-adevăr, suverană, ca depozitar și garant al „legii”, dar creativitatea aparține însului inițiat și înzestrat, care performează tradiția ca lider al grupului, acestuia revenindu-i rolul de mediator - nu numai între ceilalți parteneri ceremoniali, ci și între modelele moștenite și ipostazele vii, adică de **centru pentru funcționarea structurilor** de viață și cultură tradițională. Într-o asemenea înțelegere, îndelungată și, adeseori, sofisticată dezbateră despre „caracterul colectiv” al folclorului se dovedește vulnerabilă și neproductivă. Ca și aceea despre „caracterul anonim”. La Muereasca de Sus, de Bobotează, obștea satului, în frunte cu primarul (în prezent, dar, probabil, în vechime, cu un „sfat al bătrânilor”), alege pe cel mai vrednic și voinic flăcău și-l declară June, iar preotul, de Sf. Ion, investeste același „personaj” cu unul din atributele sale sacre, conferite prin harul preoțesc, acela de a-i „boteza” pe oameni. Junele de la Muereasca contrazice convingător „anonimatul” folclorului. Aparținând unei generoase categorii etnoculturale - aceea a **junilor**, a feciorilor, omniprezentă în spațiul românesc, cu precădere, în Transilvania -, Junele „moriștean” nu este un anonim, el

este un tânăr anume, cu nume și prenume, cu o familie, cu o meserie, cu o biografie în care alegerea ca june rămâne un moment memorabil, poate cel mai însemnat din tinerețea sa, pentru toată viața. E adevărat, în curgerea nesfârșită a vremii și, implicit, a tradiției, lumea satului „uită” cine a fost „june” în cutare an, dar, când se apropie Boboteaza, ea rememorează și actualizează datina moștenită într-un ceremonial viabil, pentru a alege încă un june. Junele este, așadar, „eroul” acestui ritual-spectacol, fie și numai pentru câteva zile. Rangul de **June** (precum demnitățile medievale, dar și cele moderne), conferit de comunitate și validat de primar, îi confirmă individualitatea și-i consacră personalitatea.

Această interpretare proiectează, într-o perspectivă diferită de ceea ce se practică în etnologia contemporană, problema fundamentală a științei noastre: relația **subiect - obiect**: s-au supralicitat, până la fetișizare, actele, textele (în sens tehnic), obiectele (în sens material), produsele, adică tot ceea ce ține de **obiectul** realității folclorice, dar s-a neglijat, chiar s-a ignorat (uneori, cu premeditare, invocându-se axiomele dogmatice ale științei) rolul **subiectului**, al individului performer și creator, adică al **omului** culturii populare. Alegerea de june, ca eșantion de realitate folclorică, îndeamnă la abandonarea fetișurilor și prejudecăților științei noastre și argumentează necesitatea reasezării conceptelor și metodelor de cercetare a folclorului, în speță, a obiceiurilor tradiționale, în racord nemijlocit cu realitatea fenomenului. Și tot această realitate recomandă ipoteza de lucru a unei cercetări aplicate: alegerea de june, ca **text etnocultural** în **context**, necesitând o lectură adecvată,

în care observarea să se îngemăneze, programatic, cu participarea, neutralitatea cu implicarea. O asemenea cercetare am întreprins, împreună cu un experimentat cărturar al locului, profesorul Gheorghe Tomescu, pe baza unei îndelungate observații participative și investigații sistematice, finalizate prin lucrarea *Sărbătoarea „Alegerea de june” - ritual și spectacol* (Râmnicu Vâlcea, Editura Fântâna lui Manole, 2010).

Am ajuns la această „lectură”, atipică, a alegerii de june - poate nu atât de conformă canonului academic, dar fidelă realului din teren -, raportând eșantionul decupat la ceea ce ne oferă bibliografia subiectului. Literatura de specialitate a cetelor de feciori și a colindatului, în general, este, într-adevăr, vastă și stufoasă, sufocată frecvent de mania decriptivistă și narativistă a folcloristicii noastre tradiționale. Ne-a fost de mare ajutor, în efortul de a pune ordine în impresionantul (și adesori haoticul, nesistematicul) volum de informații și referințe, un prieten de peste munți, adică din spațiul cu care junele nostru vădește cele mai semnificative afinități (fără să subînțelegem neapărat existența unor filiații sau influențe), un ardelean format la școala lucrului bine făcut - etnologul Ilie Moise -, pe care-l considerăm cel mai autorizat exeget contemporan al cetelor de feciori din România. Stau mărturie scrierile sale. A început, firesc și temeinic, cu monografierea unui eșantion real: *Butea junilor, obicei de iarnă din sudul Transilvaniei* (studiu și antologie) (Sibiu, 1976). Descrierea obiceiului, dublată de analiza ritualului, cu multiplele lui semnificații și funcții, călăuzită de autorități în domeniu (Ion Mușlea, Petru Caraman, Traian Herseni), îl conducea pe tânărul cercetător sibian (recomandat tot

de un nume „greu” în etnologie - Gheorghe Pavelescu) spre o evaluare a dinamicii fenomenului, pornind de la diagnosticul formulat de Traian Herseni, încă din 1936, cu privire la ceata din Drăguș - „zdruncinarea puternică a tradiției”: estomparea treptată a ritualului arhaic și readaptarea obiceiului la noul context sociocultural, cele două procese având ca rezultat transformarea progresivă a obiceiului tradițional într-o sărbătoare a comunității sătești, „având ca dimensiune dominantă petrecerea sărbătorească”. Autorul acorda conceptului de **petrecere** un rol activ în viața folclorică tradițională (asimilat și asumat, adăugăm noi, de mentalitatea modernă a actanților actuali ai obiceiului), considerându-l „centrul viu de convergență a celor mai multe manifestări artistice sătești”. Ilie Moise și-a continuat cercetarea din tinerețe, atât prin investigarea realității, cât și prin explorarea arhivelor (a lansat și a coordonat el însuși anchete în țară, prin care a îmbogățit arhiva sibiană de profil), iar pentru aprofundarea problematicii, prin consultarea bibliografiei de specialitate. Astfel, a ajuns să ofere, la începutul anilor 90, o „istorie” concentrată, sistematică a acestui subiect, care constituie unul din cele mai spectaculoase capitole ale folcloristicii românești: *Instituția tradițională a cetelor de feciori și cercetătorii ei* (în „Memoriile Comisiei de Folclor”, III, 1989, București, 1993, pp. 129-151). În acest studiu, Ilie Moise rezumă și evaluează cele mai valoroase contribuții științifice, zăbovind mai mult asupra lucrărilor de sinteză, realizate de profesioniști consacrați în materie: Ion Mușlea, Petru Caraman, Richard Wolfram, Traian Herseni, Traian German, Ion Chelcea, Ovidiu Bârlea, Mircea Eliade, Octavian Buhociu. Evident, nu împărtășim integral aprecii

erile formulate de Ilie Moise asupra acestor contribuții (nu toate meritând calificativul de „sinteze”, unele rămânând bune, fidele și complete descrieri, **exclusiv descrieri**), dar recunoaștem și prețuim generosul travaliu recuperator și sintetizator al etnologului. Cu asemenea acumulări ale cercetării de teren, arhivistice și bibliografice, era firesc ca universitarul sibian să elaboreze, la finele anilor '90, prima sinteză contemporană asupra subiectului: *Confrerii carpatice de tineret. Ceata de feciori* (Sibiu, Editura Imago, 1999), care-și merită locul lângă cele evocate și valorizate de autorul însuși.

Ar fi superfluu și neproductiv să repetăm, aici și acum, demersul lui Ilie Moise, deși am făcut necesarul efort de a parcurge, pas cu pas, drumul lui. Vom valorifica, însă, această experiență în beneficiul metodologic al demersului nostru, recunoscând că am avut „de învățat” de la fiecare dintre autorii menționați și de la alții, care au tratat același subiect. Ne-am însușit „prudența metodologică” a lui Ion Mușlea (*Obiceiul Junilor Brașoveni. Studiu de folclor*, apărut în 1930, republicat în *Cercetări de etnografie și folclor*, vol. II, 1972), precum și paradigma obiceiului junilor brașoveni ca imagine („icoană”) a vieții și devenirii comunității, nu doar ca rămășiță a unui ev revolut ce urmează să fie reconstituit din cioburi. Ni s-a impus travaliul comparatist al lui Petru Caraman (*Substratul mitologic al sărbătorilor de iarnă la români și slavi*, 1931; *Colindatul la români, slavi și la alte popoare. Studiu de folclor comparat*, 1983), vizând identificarea specificului românesc al unor datini cu substrat mitologic, practicate în întregul areal sud-est european. Am apreciat exemplara capacitate a lui Traian Herseni (*Ceata feciorilor din Drăguș*,

1936; *Forme străvechi de cultură poporană românească. Studiu de paleoetnografie a cetelor de feciori din Țara Oltului*, 1977) de a cuprinde, într-o perspectivă unitară, de reală sinteză, complexitatea multidisciplinară - arheologică, istorică, antropologică, sociologică, psihologică, etnografică, folcloristică - a cetelor de feciori. De real folos, în metodologia cercetării noastre, ne-a fost și *Planul pentru cercetarea cetelor de feciori*, elaborat de Traian Herseni și publicat în *Îndrumări pentru monografiile sociologice*, sub direcția științifică a lui Dimitrie Gusti (1940). Am remarcat acuratețea și coerența scenariului ceremonial al obiceiurilor performate de ceata feciorilor, în „lectura” lui Traian German (*Tovărășiile de Crăciun ale feciorilor români din Ardeal*, 1939). Ion Chelcea (*Tovărășiile de feciori și fete în viața poporului român - teza sa de doctorat*, 1939, din care a publicat fragmentul *Organizarea tradițională a tineretului în viața satelor*, 1942) ne-a oferit, printre altele, portretul-standard al conducătorului cetei de feciori, pe care-l regăsim, în liniile lui esențiale, și în profilul uman al junelui de la Muereasca de Sus.

Am zăbovit îndelung asupra studiului lui Gheorghe Focșa, *Le village roumain pendant les fêtes religieuses d'hiver* (apărut în revista „Zamolxis”, publicată sub direcția lui Mircea Eliade, 1940-1942), fragment din lucrarea rămasă în manuscris - *Ceata feciorilor din Drăguș* - studiu psihosociologic realizat în cadrul cercetărilor monografice conduse de Dimitrie Gusti, tradus și publicat de Editura Polirom (*Satul românesc în timpul sărbătorilor religioase de iarnă*, 2000), cu regretul că autorul, acaparată de salahoria conservării patrimoniului etnografic, n-a mai găsit răgazul necesar pentru finalizarea lucrării proiectate,

care ar fi constituit, cu certitudine, o sinteză comparabilă cu aceea a lui Traian Herseni, dar din altă perspectivă. Gheorghe Focșa își construiește discursul științific despre ceata feciorilor, de o remarcabilă acuratețe logică și stilistică, pe un aparat conceptual propriu, în cadrul căruia se înscrie și disocierea între cele două „priviri” asupra fenomenului: examinată **din exterior**, din unghiul de vedere sociologic, viața spirituală se află obiectivată în elemente sociale care integrează toate actele și faptele individuale, determinându-le sensul și caracterul; privită **din interior**, din unghiul de vedere psihologic, toate manifestările spirituale tind să realizeze comuniunea tuturor indivizilor în relația cu Dumnezeu. În această dublă perspectivă, se conturează bivalența funcțională a **statutului cetei feciorilor**: pe de o parte, componenta socială, obiectivă, rațiunea de a fi a cetei - realizarea și consolidarea comunității, a comuniunii prin participare, ceea ce plasează grupul în slujba satului; componenta psihică, subiectivă, ținând de viața lăuntrică, afectivă, personală, vizând o comuniune mai profundă, prin trăire, care implică adeziunea liberă, voluntară a insului, „o comuniune care depășește opoziția dintre individ și colectivitate. Ea se realizează în Dumnezeu...”. Trebuie să recunoaștem că niciunul dintre exegeții cetelor de feciori n-a forat atât de profund în problematica specifică a fenomenului, explorând resorturile intime ale constituirii și funcționării grupului ca mediator al coeziunii dintre individ și colectivitate și puterea ritualului activat de grup de a realiza o punte de comuniune a omului cu divinitatea.

Continuăm să prezentăm asimilarea, în armătura conceptuală și metodologică a lucrării noastre, a exegezelor dedicate cetelor

de feciori. Ovidiu Bârlea (*Colindatul în Transilvania*, 1969) și, pe urmele lui, Constantin Mohanu (mai întâi, în studiul *Obiceiul colindatului în Țara Loviștei*, 1970, apoi în comentariile din antologia *Fântâna dorului. Poezii populare din Țara Loviștei*, 1975) ne-au mediat raportarea, cu rost comparativ, a eșantionului nostru la realitatea folclorică din Țara Loviștei și din sudul Transilvaniei. Octavian Buhociu (*Confreerile de feciori*, studiu component al volumului *Folclorul de iarnă, ziorile și poezia păstorească*, 1979), plasează cetele de feciori în orizontul străvechii vieți păstorești, ceea ce lărgeste perspectiva originii și evoluției confrerilor bărbătești în spațiul etnogenezei poporului român. Am consultat cu folos studiile Germinei Comănici, care s-a aplecat consecvent asupra problematicei cetele de feciori (*Cercetări privind raporturile sociale între tineri în viața tradițională a unor sate transilvănene*, 1979; *Raportul dintre obicei și grupul de performeri*, 1983; *Ceata feciorilor - rol și roluri*, 1994), mai ales pentru definirea statutului funcțional al cetei feciorilor, pe fondul analizei raporturilor dintre grup și colectivitate. Monica Brătulescu (*Colinda românească*, 1981) a echilibrat supralicitarea interesului pentru cetele de feciori din spațiul transilvănean, argumentând că realitatea folclorică din Muntenia este deopotrivă de interesantă, inclusiv în ceea ce privește corelația între colindat și iordănit, proprie acestei provincii și pentru care, precizăm noi, Muereasca oferă un eșantion edificator și chiar... provocator (științific vorbind): concomitent cu „Alegerea de june” din Muereasca de Sus, la Muereasca de Jos, se desfășoară „lordănitii”. Monica Brătulescu (căreia folcloristica românească îi datorează și o tipologie tematică a poeziei colindelor) abordează, în linia

lui Petru Caraman, dar într-o viziune proprie, problema influenței creștine, în speță a bisericii asupra colindelor. Sabina Ispas (*Comentarii etnologice asupra colindei și colindatului*, în vol. *Sub aripa cerului*, 1998; *Colindatul tradițional românesc. Sens și simbol*, 2007) face o lectură antropologică a colindatului, analizând raportul dintre contemplație și trăire în existența omului culturii tradiționale și evaluând dinamica semantică și funcțională a ritualului în contextul vieții comunitare. În definirea statutului cetei de feciori, ne-a venit în întâmpinare Nicolae Constantinescu („*Folk-Group*” și „*Folk-Lore*”: *grupul creator de folclor în dinamica actuală a culturii populare*, 2006), care, apelând la „conceptul de grup folcloric/grup creator de folclor”, apreciază că „dinamica grupului creator de folclor lămurește pe deplin și problema dinamicii folclorului însuși, a destinului acestuia în contemporaneitate”.

Într-o privire de ansamblu asupra literaturii de specialitate, se pot identifica, așadar, sub raport metodologic, două direcții fundamentale în cercetarea cetele de feciori: pe de o parte, calea reconstituirii formelor originare, printr-un laborios travaliu de **arheologie culturală**, direcție ilustrată, programatic, de Traian Herseni, prin cunoscuta sa sinteză de „paleoetnografie” a cetele de feciori. Pe de alta, perspectiva **antropologiei culturale** - a lui Gheorghe Focșa (chiar dacă „fragmentul” publicat la începutul anilor '40 n-a fost reeditat decât tardiv și, prin urmare, n-a avut un impact efectiv asupra cercetării științifice): explorarea esenței fenomenului, nu prin refacerea „formelor străvechi”, proprii omului arhaic, ci prin identificarea modelelor perene ale structurilor spirituale ale condiției umane. Recunoscând complemen-

taritatea celor două modalități de abordare a cetele de feciori, credem că ideală ar fi corelarea celor două orientări metodologice.

Concluzia acestui demers „istoriografic”, bibliografic (și nu numai), este previzibilă: dacă vrem să întreprindem o cercetare concretă, aplicată (și aplicabilă!) în practica și strategia culturală, vizând viitorul culturii tradiționale, nu putem ignora cercetarea fundamentală, ci dimpotrivă, suntem obligați să aprofundăm și să asimilăm rezultatele acesteia. Nu-i mai puțin adevărat că și exegeza academică este datoare să-și atenueze apetitul scientist și apelul excesiv la trecut și să vină în întâmpinarea cercetării aplicate, vizând valorificarea concluziilor proprii, adică îndeplinirea obiectivului gustian - de a pune știința în acțiune. În afara acestui obiectiv, etnologia rămâne o disciplină gratuită.

În ceea ce ne privește, având în vedere sărăcia atestărilor istorice, dar chiar și a referințelor contemporane, nu ne puteam hazarda într-un demers arheologic, ținând reconstituirea obiceiului din Muereasca de Sus în vechile sale ipostaze. Aceasta rămâne un deziderat științific pentru viitor. Am optat, în consecință, pentru o privire contemporană, încercând să realizăm o **secțiune sincronică** în diacronia fenomenului, cu accent pe dinamica lui actuală, în contextul vieții social-culturale a comunității locale. Am centrat proiectul cercetării noastre pe om, pe **subiect**, încercând să înțelegem - și să mediem și altora înțelegerea noastră - ce reprezintă **Junele** de la Muereasca în raport cu ceilalți juni din lumea tradiției românești. În concordanță cu obiectivul asumat, am optat pentru o altă modalitate a discursului științific: în locul unui studiu stufos și sofisti-

cat, sufocat de referințe și trimiteri bibliografice, de superflue digresiuni savante, am ales o soluție pragmatică: **dialogul**. Cei doi autori, care „urmăresc” și „păștoresc” obiceiul de câteva decenii, stau de vorbă, la gura sobei, într-o seară de iarnă 2009/2010, și deapănă „povestea Junelui”, oferind, ca să ne exprimăm în limbaj folcloric, una din multiplele **variante** ale acestei „povești”, **cea dintâi**, cu imperfecțiunile ei inerente, dar perfectibilă, în perspectiva variantelor ce vor urma.

„Povestea” Junelui de la Muereasca de Sus, în versiunea noastră, se adresează, înaintea tuturor, **oamenilor culturii populare**, vizând conștientizarea culturii pe care ei o păstrează și o poartă în virtutea aceluia „inconștient colectiv” (Claude Lévi-Strauss), dar pe care ei, ca performeri și receptori, deopotrivă, ai tradiției, o „gramaticalizează” cu fiecare generație (Mihai Pop). Lucrarea noastră este dedicată în mod expres **tinerilor**, care, fie și în haine moderne (și nu ne referim numai la vestimentație), rămân atașați tradiției, tiparelor moștenite de la „oamenii buni și bătrâni”, pentru că ele le pot remodela acel „comportament ceremonial” vital pentru a rezista în confruntarea cu alienarea și angoasa lumii moderne. Pentru noi, datina **Junelui de la Muereasca** devine, un model cultural pentru fiecare generație de tineri, o paradigmă a tinereții fără bătrânețe...

Lucrarea noastră se adresează, în egală măsură, și celor care, din varii perspective (cercetare, conservare, formare, valorizare, promovare, administrare culturală) se ocupă de fenomene, adeseori „uitând” de oameni, de dragul obiectelor. Junii de la Muereasca de Sus, acest eșantion contemporan de viață și cultură tradițională, pledează pentru aban-

donarea sacrosantei neutralități și obiectivității. Da, canonul științific, ca și cutuma datinei, trebuie apărat și aplicat în cercetare. Dar lumea culturii populare nu se oprește la hotarul cercetării, care, de fapt, nici nu se observă în teren. Ea așteaptă din partea cercetării (înțeleasă, tocmai, ca o corelație între abordarea fundamentală și investigarea aplicată) soluții pentru conservarea și ocrotirea patrimoniului viu, pentru dezvoltarea creatoare a tradiției. Viețuirea culturii tradiționale, (nu agreăm conceptul de „supraviețuire” și nu proclamăm imperativul „salvgărdării”), cere o gestionare și o manageriere adecvate, întemeiate pe știință, dar racordate la problemele și provocările realității. Din acest punct de vedere, proiectul cercetării noastre se vrea un demers de **etnologie aplicată** și de **strategie culturală**. Pentru acest tip de demers, contează, prioritar, fluxul tradiției: să veghem, prin cunoaștere și acțiune, ca nicio verigă din „lanțul” care leagă creativitatea de moștenire să nu se desprindă. Prin această lucrare, pornim de la premisa că Alegerea de June va rămâne, mai departe, în Muereasca de Sus, un element identitar, reprezentativ pentru comunitatea locală, al **patrimoniului viu**. Vrem, adică, să preîntâmpinăm o zi în care, la Muereasca de Sus, s-ar pune problema înființării unui **Muzeu al Junelui**. Dimpotrivă, oferim un program de acțiune, întemeiat pe știință, pentru perenitatea obiceiului și transformarea lui într-un brand cultural al comunității.

Cercetarea noastră s-a oprit, cu înformația, la momentul 2010. Dar observarea continuă, constantă a obiceiului ne îndreptățește să apreciem că dinamica lui, în răstimpul celor 15 ani, n-a cunoscut mutații majore. De aceea, în numărul viitor, vom coborî din

sfera conceptului pe terenul concretului și vom detalia acest „studiu de caz”, pe care-l ilustrăm cu imagini adecvate (realizate de Valentin Șchiopu în 2009): în partea I - secvențe din derularea obiceiului în prima zi, de Bobotează; în partea a II-a - secvențe din cea de a doua zi, de Sf. Ioan.

Prof. dr. Gheorghe DEACONU

Fotografii de Valentin Șchiopu

Un candidat de june, săltat cu forța pe scenă, de către băieți, sub ochii Primarului.

La întrebarea Primarului dacă băiatul cutare... e bun de June, mulțimea răspunde, după caz: „E buuun!...” - „Nuuu e bun!...”.

Junele anului 2009, Nicolae Codruț Olănescu, face, în fața comunității, „legământ” să împlinească Datina.

„Canaraua” (ceata) din cătunul Valea colindă casa unui gospodar.

Junii „iordănindu-l” pe Ion Mircea Cucu, Junele anului 1945...

Ceata junilor repetând colindele pe scenă...